בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום **א'**, **כ"ד** ב**אלול** תשס"ב (**1** ב**ספטמבר**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע טוב ושמח!

אתמול, **כ"ג באלול**, היה יום השנה למה שמכונה בפי מיליונים בעולם ה-11 בספטמבר. ביום שלמחרת, כתבנו את השורות הבאות:
"**ב**ראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ. והארץ היתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום, ורוח אלוקים מרחפת על-פני המים..."
היום הזה היה ששה ימים קודם שנברא האדם, **ויום שנברא האדם ראש השנה היה**.
הרי יום ראשון למעשי בראשית – כ"ה באלול היה – והוא התאריך של מחר....
אם כן, לפני תחילת בריאת העולם – תוהו ובוהו היה...
שאלה: האם אנו היום – לאור האירוע/האסון הבלתי-יאומן והבלתי-מובן שפקד את העולם **אתמול**, שהשלכותיו הישירות עוד מורגשות **היום** ושאי-אפשר לעכל עדיין את משמעותו לגבי **מחר** – האם אנו בסוף תהליך של תוהו ובוהו ולפני בריאה חדשה או רק בתחילתו?
ימי אלול ימי חשבון-נפש הם...

~~~

הלילה הצטרפו בני עדות האשכנז אל אחיהם בני עדות המזרח באמירת סליחות.
בימי חודש אלול נוהגים בקהילות ישראל להשכים קום ולומר פיוטים שתוכנם בא לעורר את העם לסליחה ולכפרה בעניינים שבין אדם לחברו, ובין אדם למקום [=הקב"ה]. הפיוטים האלה נקראים "**סליחות**" על-שם תוכנם, שיש בהם סליחה וכפרה. התוכן של רוב הסליחות הוא: הצרות המתרגשות על העם וקריאה לתשובה, ותקווה שה' ירחם על עמו ויחיש את הגאולה ויחזירו לציון. (ראוי להזכיר כי ראשי התיבות של פרשיות התורה שקראנו בשבת, שהן מתמקדות בעניין תשובה, "**נצ**בים-**וי**לך", הם אותיות "**ציון**".) ועוד, אנו נזכרים בדבריו של אחֵי יוסף בשעה שהכניסם לכלא: "ויאמרו איש אל אחיו, אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו, על-כן באה אלינו הצרה הזאת." [בראשית מ"ב 21]
כאמור, בני עדות המזרח משכימים לסליחות כבר מתחילת החודש; נוהגים בני עדות אשכנז לאומרן משבוע שלפני ראש השנה ועד ערב יום הכיפורים.
בדורות הקודמים נקשרה אמירת הסליחות בחוויה מיוחדת במינה: שַׁמַּש הקהילה היה משכים ודופק על דלתות אנשי קהילתו ומזרז את המון העם לסליחות. (כעולה חדש בארץ, היתה לי חוויה אישית דומה: עלינו ל**אלעזר** שבגוש עציון, ונמצאו באותם ימים הראשונים של היישוב 14 משפחות. חמי, שטרם עלה ארצה, היה בשנת אבלות להוריו באותה שנה, ובביקור באמצע החורף היה כמובן זקוק למניין לאמירת קדיש. רוב הגברים עבדו מחוץ ליישוב וכדי להבטיח לו מניין "על הבוקר" נפלה בחלקי הזכות להעיר את המתפללים ולזרזם לתפילה. תענוג ממש...!) בסליחות מרבים להזכיר את הסליחה והכפרה על חטא העגל ואת דרכי הריצוי של משה אל ה' למען כפרת חטאי העם.

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון**

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל
~~~

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **א'**, **כ"ד** ב**אלול** תשס"ב (**1** ב**ספטמבר**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הסליחות חוברו בימי הגאונים ואחריהם, וזמן אמירתן הוא מחצות הלילה. ויש המקפידים לאומרן עד הנץ החמה – כל עדה ומנהגה. [במעגלי החיים]

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון**

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל